

σε πολλαῖς ἡμέραις, ἔπειτα διάταξε κατὰ τὴν συνήθειαν νὰ γένη δημοσίως τὸ μεσολαβηθὲν συμπόσιον· καὶ δομένος ὅλος εἰς τὴν χαρὰν, καὶ ἔχοντας ἡμέραν καὶ νύκτα ἓνα μὲ τὴν ἀγρυπνίαν, γυρίζοντας πλέον ἀπὸ τὸ συμπόσιον, προσκαλέσθηκε καὶ αὐτὸς καὶ οἱ συμπόται τε ἀπὸ τὸν Μήδιον τὸν Θεσσαλὸν ὃπῃ εἶχε κῶμον ἐτοιμασμένον. Ἐλαβε τὸ ποτήριον, καὶ εἰς τὴν ἡμίσειαν πόσιν, ἔξαφνα ὡσὰν νὰ κτυπήθηκε μὲ βέλος (βέβαια νιτρικῆ ξυνῆ ἀποτελεσμα), ζέναξε· τὸν σήκωσαν ἀπὸ τὸ συμπόσιον (ἢ νὰ εἰπῶ καλλίτερα κῶμον) ἡμίψυχον, καὶ τόσον βασανίζονταν ἀπὸ τὸν πόνον, ὥσε ζήτησε σίδηρον εἰς θεραπείαν· τὸ ψηλάφισματῶν ἀνθρώπων τὸν πονῆσε ὡσὰν τραύματα. Οἱ φίλοι κοινολόγησαν αἰτίαν τῆ θανάτε ἀκράτειαν μέθης· τὸ πρᾶγμα ὁμως τῷ ὄντι ἐπιβελή· ἡ δύναμις ὁμως τῶν διαδόχων πρόλαβε τὴν δυσφημίαν αὐτῆς.

Κεφ. 14. Πρωταίτιος τῆς ἐπιβελῆς ἦταν ὁ Ἀντίπατρος, ὁ ὁποῖος ἀφ' ἑ εἶδε τὰς προσφιλεσάτους φίλους τε φονευμένους, τὸν Ἀλέξανδρον λυγκησὴν γαμβρόν τε, θανατωμένον, δὲν νόμιζε πλέον τὸν ἑαυτὸν τε, ἀφ' ἑ κατόρθωσε μεγάλα πράγματα εἰς τὴν Ελλάδα, τόσον ἀγαπητὸν κοντὰ εἰς τὸν βασιλέα, ὅσον φθονημένον καὶ μισημένον· ἔπειτα ἀκόμα ἀπὸ τὴν μητέρα τε τὴν Ὀλυμπιάδα μὲ διάφοραις αἰτίας ἦταν κατηγορημένος. Αἱ θανατικαῖς τιμωρίαις ἀκόμα τῶν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν φονευμένων ἡγεμόνων τῶν ἔθνῶν, τὸν τάραιταν σκληρότατα. Ἀπὸ αὐτὰ συμπέρανε ὅτι δὲν κράχθηκε ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν εἰς συζρατείαν, ἀλλ' εἰς ποινὴν. Διὰ νὰ προλάβῃ λοιπὸν τὸν βασιλέα,